

Аго се намръщи повече и не каза нищо.

— Аго, ставай, че се мръкна! — подкани го и Велико. — Хайде, качвай се...

— Нѣма да се кача, — заговори дебело Аго, като се мръщѣше. — Азъ тукъ ще седя. Дето ще слугувамъ на други, на васъ ще слугувамъ, бай Велико. Въ чифлика нѣма да ида... Не ща... нѣма да ида...

Захария кипна, тръгна къмъ Аго, пообърна се дори да вземе камшика. Но той видѣ, че Василена бѣше се спрѣла отвжтре вратата и каточе слушаше. Отведнажъ Захария разбра защо Аго искаше да остане и каза:

— Добре, Аго, добре. Остани, като искашъ...

Захария се качи на шейната и взе юздитѣ. Конетѣ бѣха си поотпочинали и леко грабнаха шейната. Звѣнчетата запѣха, забѣбраха, засмѣха се. По мекия снѣгъ, чистъ и бѣлъ като опадалъ цвѣтъ, не се чуваше тропотъ, конетѣ само се мѣтаха въ галопъ, звѣнцитѣ, навързани на тежки плетеници отстриани, звѣнѣха. Шейната изведнажъ се изгуби въ бѣлата мъгла на виелицата.

Аго бѣше доволенъ, той заработи веднага, каточе при Велика бѣше отъ години. Подрина на добитъка — Велико имаше два коня и нѣколко крави — премете, изхвърли боклука. И все си свиркаше съ уста и мѣкнѣше кошъ следъ кошъ слама. А когато Ва-